

Peter James

Doodsimpel

De Fontein

I

Op een paar probleempjes na was plan A tot dusver vlot verlopen. Wat mooi uit kwam, omdat ze niet echt een plan B hadden.

Ze waren ervan uitgegaan dat het in mei 's avonds om half-negen nog wel redelijk licht zou zijn. De avond ervoor was het op dat tijdstip nog volop licht geweest, toen vier van hen hetzelfde ritje hadden gemaakt en een lege doodskist en vijf schoppen hadden meegenomen. Maar nu de Transit bestelwagen over de landweg in Sussex sjeesde, viel er een mistige regen uit een hemel die de kleur van een gesluierd negatief had.

'Zijn we er al?' bouwde Josh op de achterbank een kind na.

'De Grote Manitoe zegt: waar ik heen ga, daar ben ik ook,' antwoordde Robbo die achter het stuur zat en iets minder beschonken was dan de rest. In anderhalf uur hadden ze al drie pubs aangedaan en er lagen er nog vier op hun route, dus dronk hij alleen maar shandy. Tenminste, dat had hij zich voorgenomen, maar hij had het klaargespeeld om een paar glazen pure Harvey's bitter achterover te slaan, om met een helder hoofd te kunnen sturen, had hij gezegd.

'Dus zijn we er!' zei Josh.

'We waren er altijd al.'

Een verkeersbord dat voor overstekende herten waarschuwde, dook op en verdween weer terwijl de koplampen over het glanzend zwarte asfalt scheerden en ver vooruit in de beboste verteschenen. Ze passeerden een kleine witte cottage.

Michael, die achter in de bestelwagen slap op een geruite deken lag, met zijn hoofd op de bult van de wielkuip die hij als kussen gebruikte, voelde zich bijzonder prettig aangeschoten. 'Ik sjou er nog wel eentje lusjten,' lispelde hij.

Als hij bij zijn volle verstand was geweest, had hij misschien uit de blikken van zijn vrienden kunnen afleiden dat er iets ophan-den was. Gewoonlijk was hij geen zware drinker, maar dit keer

had hij meer glazen bier en wodka achterovergeslagen dan hij kon tellen, in meer pubs dan redelijk was.

Michael Harrison was altijd de natuurlijke leider geweest van hun groepje, zes vrienden die al sinds hun tienerjaren samen optrouwen. Als het waar is wat men zegt, dat het geheim van het leven eruit bestaat je ouders verstandig te kiezen, dan had Michael beslist de juiste keuzevakjes aangekruist. Hij had de blonde schoonheid van zijn moeder geërfd en de charmes en de ondernemende geest van zijn vader, maar zonder de suïcidale genen die de man uiteindelijk genekt hadden.

Vanaf zijn twaalfde, toen Tom Harrison zich in de garage van de familiewoning had vergast en een rij schuldeisers had nagelaten, was Michael snel volwassen geworden. Hij hielp zijn moeder de eindjes aan elkaar te knopen door een krantenwijk te nemen, en vakantiebaantjes toen hij ouder werd. Hij groeide op met het besef hoe moeilijk het is om geld te verdienen, en hoe gemakkelijk je het kunt verkwisten.

Nu, op zijn achtentwintigste, was hij knap om te zien en een fatsoenlijk mens. Als hij al tekortkomingen had, dan was het dat hij te goed van vertrouwen was en soms te veel een grappenmaker. En vanavond zou hij wat dat laatste betreft een koekje van eigen deeg krijgen. En hoe.

Maar op dit moment had hij daar geen flauw benul van.

Hij zonk weer weg in een zalige benevelde toestand, en had alleen gelukkige gedachten, de meeste over zijn verloofde Ashley. Het leven was mooi. Zijn moeder had een geschikte man leren kennen, zijn jongere zus Carly was als rugzaktoeriste naar Australië gereisd om er een jaar rond te trekken, en zijn bedrijf deed het ongelooflijk goed. Maar het mooiste was dat hij over drie dagen ging trouwen met de vrouw die hij liefhad. Die hij aanbad. Zijn zielsverwante.

Ashley.

Hij had de schop die bij iedere hobbel in het wegdek rammelde niet opgemerkt, want onder hem roffelden de wielen over het doorweekte asfalt en boven hem kletterde de regen op het dak. En hij had niet in de gaten dat de twee vrienden die bij hem ach-

ter in de wagen zaten veelbetekenende blikken wisselden terwijl ze heen en weer deinden en zo vals als wat een gouwe ouwe meezongen, 'I am sailing', van Rod Stewart, die uit de krakende autoradio opklonk. Een leuke jerrycan vulde de bestelwagen met de stank van benzine.

'Ik houw fan Ashley,' brabbelde Michael. 'Zjielsfeel sjelfs.'

'Ze is een fantastische dame,' zei Robbo die zich van het stuur wegdraaide om beter te kunnen slijmen, iets wat hij aldoor deed. Het lag in zijn aard. Onbeholpen in de buurt van vrouwen, altijd wat onhandig, blozend gezicht, sluik haar, een bierbuik die de stof van zijn T-shirt op de proef stelde. Robbo wist bij het vriendengroepje te blijven horen door zich steeds zo nuttig mogelijk te maken. En dit keer was hij dat voor de verandering ook.

'Dat is ze.'

'We zijn er,' waarschuwde Luke.

Robbo remde toen ze de afslag naderden en knipoogde in het donker van de wagen naar Luke die naast hem zat. De ruitenwis-sers zwiepten voortdurend heen en weer en smeerden de regen over de voorruit uit.

'Ik bedoel maar, ik sjie haar echt graag. Sjnappie sjnappie?'

'We weten wat je bedoelt,' zei Pete.

Josh leunde achterover tegen de bestuurdersstoel met zijn arm om Pete heen, goot wat bier naar binnen en gaf de fles door aan Michael. Er verscheen schuim op de hals van het flesje toen de bestelwagen sterk remde. Hij boerde. 'Pedon.'

'Wat ziet Ashley verdomme in jou?' vroeg Josh.

'Mijn lul.'

'Niet je geld? Of je uiterlijk? Of je charmes?'

'Dat ook, Sjosh, maar toch vooral mijn lul.'

De bestelwagen slingerde toen hij een scherpe bocht naar rechts maakte, ratelde over een wildrooster dat vrijwel onmiddellijk gevolgd werd door nog een rooster en reed een onverharde weg op. Robbo tuurde door de beslagen voorruit, vermeed de diepste geulen, rukte aan het stuurwiel. Een konijn rende voor hen uit en schoot weg in het kreupelhout. De koplampen gingen van rechts naar links, kleurden vluchtig de ondoordring-

bare naaldbomen aan weerskanten van het pad voor ze in het donker van de achteruitkijkspiegel verdwenen. Toen Robbo naar een lagere versnelling schakelde veranderde Michaels stem, vertoonde zijn bravoure opeens een heel klein beetje ongerustheid.

‘Waar gaan we heen?’

‘Naar een pub.’

‘Oké. Geweldig.’ En een ogenblik later: ‘Heb Ashley bebeloofd dat ik niet shte veel zjou drinken.’

‘Zie je nou wel,’ zei Pete, ‘je bent nog niet eens getrouwd en ze zegt al wat je moet doen en laten. Je bent nog altijd een vrij man. Hoewel, nog maar drie dagen.’

‘Drieëneenhalve dag,’ voegde Robbo er behulpzaam aan toe.

‘Jullie hebben toch geen meiden geregeld?’ vroeg Michael.

‘Ben je geil?’ vroeg Robbo.

‘Ik wil trouw blijven.’

‘Daar zullen we dan voor zorgen.’

‘Schoften!’

De bestelwagen kwam tot stilstand, ging even in zijn achteruit en draaide opnieuw rechtsaf. Toen stond hij weer stil en Robbo schakelde de motor uit, en daarmee Rod Stewart. ‘Arrivé!’ zei hij. ‘Volgende kroeg! In het Wapen van de Begrafenisondernemer!’

‘Ik sjou In de Benen van het blote Thai-she Meisje leuker vinden,’ zei Michael.

‘Zij is hier ook.’

Iemand deed de achterdeur van de bestelwagen open, Michael wist niet zeker wie. Onzichtbare handen pakten zijn enkels vast. Robbo nam zijn ene arm, Luke de andere.

‘Hé!’

‘Wat ben jij een zware klootzak zeg,’ zei Luke.

Seconden later kwam Michael, met zijn favoriete sportjasje en zijn beste spijkerbroek aan (niet de meest verstandige keuze voor je vrijgezellenavond, zei een zwak stemmetje in zijn achterhoofd), met een smak op de doorweekte aarde terecht, in het pikkedonker dat alleen werd doorboord door de rode achterlich-

ten van de wagen en de witte lichtbundel van een zaklamp. De regen viel steeds harder en stak in zijn ogen en liet zijn haar op zijn voorhoofd plakken.

‘Mijn kle... kleren!’

Even later werden zijn armen haast uit de kom gerukt. Hij werd in de lucht gehesen en vervolgens in iets droogs gekwakt dat met wit satijn was gevoerd en hem helemaal insloot.

‘Hé!’ zei hij opnieuw.

Vier dronken, schimmige gezichten grijnsden van bovenaf op hem neer. Een tijdschrift werd in zijn handen geduwd. In het licht van de zaklamp ving hij een wazige glimp op van een naakte roodharige pin-up met gigantische borsten. Op zijn buik werden een fles whisky, een kleine zaklamp die brandde en een wal-kietalkie gedeponeerd.

‘Wat ish...?’

Een smerig smakend stuk rubber drong zijn mond binnen. Toen Michael het uitspuwde, hoorde hij een schrapend geluid en opeens waren de gezichten verdwenen. De geluiden ook. Zijn neusvleugels snoven de geur van hout, nieuwe textiel en lijm op. Heel even voelde het warm en knus aan. Toen welde een vlag van paniek op.

‘Hé, jongens... wat...’

Robbo pakte een schroevendraaier terwijl Pete de zaklamp op de doods-kist richtte.

‘Je schroeft hem toch niet dicht?’ zei Luke.

‘Zeker wel!’ zei Pete.

‘Moet dat echt?’

‘Er kan hem niets gebeuren, hij heeft dat buisje om adem te halen.’

‘We mogen hem niet dichtschroeven, hoor!’

‘Natuurlijk wel, anders kan hij eruit klimmen!’

‘Hé...’ zei Michael.

Maar niemand kon hem nog horen. En zelf hoorde hij alleen maar zwakke krasgeluidjes boven zich.

Robbo draaide de vier schroeven een voor een aan. Het was een met de hand gemaakte teakhouten doods-kist van de allerbeste

kwaliteit, met handvatten van gebosseleerd koper, geleend uit de rouwkamer van zijn oom, waar hij na een paar andere baantjes had mogen beginnen als aspirant-balsemer. Goede, stevige koperen schroeven. Ze gingen er moeiteloos in.

Michael keek omhoog. Zijn neus kwam bijna tegen het deksel aan. In het licht van de zaklamp omgaf ivoorkleurig satijn hem als een koker. Hij schopte met zijn benen, maar daar was geen ruimte voor. Hij probeerde zijn armen te strekken, maar ook die konden nergens heen.

Heel even ontнуuchterd, besepte hij opeens waar hij in lag.

‘Hé! Hé! Hoor eens! Jullie weten... hé! Ik heb claustrofobie!... Dit is niet grappig! Hé!’ Zijn stem kaatste terug, vreemd en dof.

Pete opende het portier, leunde naar binnen en zette de koplampen aan. Enkele meters voor hen lag het graf dat ze de avond ervoor hadden gegraven, de aarde aan een kant opgehoopt, de riemen al op hun plaats. Een grote golfplaat en twee van de spaden die ze gebruikt hadden, lagen er vlakbij.

De vier vrienden liepen naar de rand en keken naar omlaag. Ze waren zich er allemaal opeens van bewust dat niets in het leven ooit is wat het lijkt als je plannen aan het maken bent. Het gat zag er opeens veel dieper uit, donkerder, meer als – nou ja – als een graf, eigenlijk.

De lichtbundel weerkaatste op de bodem.

‘Er zit water in,’ zei Josh.

‘Een beetje regenwater,’ zei Robbo.

Josh fronste zijn wenkbrauwen. ‘Het is te veel, dat is geen regenwater. Waarschijnlijk zijn we door de grondwaterspiegel gegaan.’

‘Shit,’ zei Pete. Hij was een BMW-verkoper en zo zag hij er ook uit, of hij nu aan het werk was of niet. Stekelig haar, piekfijn in het pak, altijd zelfverzekerd. Maar op dit ogenblik net iets minder. ‘Het stelt niets voor,’ zei Robbo. ‘Een paar centimetertjes maar.’

‘Hebben we echt zo diep gegraven?’ zei Luke, die het nog maar pas tot advocaat had gebracht en getrouwd was. Hij was nog niet helemaal bereid om zijn jeugd achter zich te laten, maar begon

toch langzamerhand de verantwoordelijkheden van het leven te accepteren.

‘Het is een graf, toch?’ zei Robbo. ‘We waren overeengekomen dat het een graf moest worden.’

Josh tuurde omhoog naar de aldoor aanhoudende regen. ‘En als het water stijgt?’

‘Shit, man,’ zei Robbo. ‘We hebben het gisteren gegraven, het heeft vierentwintig uur geduurd voordat die paar centimeters erin zijn gelopen. Daar hoeven we ons geen zorgen over te maken.’

Josh knikte nadenkend. ‘Maar stel dat we hem er niet meer uit kunnen halen?’

‘Natuurlijk kunnen we hem er weer uit halen,’ zei Robbo, ‘we hoeven alleen maar het deksel los te schroeven.’

‘Laten we gewoon voortmaken,’ zei Luke. ‘Oké?’

‘Hij heeft het verdomme verdiend,’ stelde Pete zijn vrienden gerust. ‘Weet je nog wat hij op jouw vrijgezellenavond heeft uitgehaald, Luke?’

Luke zou het nooit vergeten. Toen hij uit zijn alcoholroes was ontwaakt, bleek hij zich in een couchette in de nachttrein naar Edinburgh te bevinden, met als gevolg dat hij de volgende middag veertig minuten te laat voor het altaar was verschenen.

Ook Pete zou zijn vrijgezellenavond nooit vergeten. Het weekend voor zijn bruiloft had hij, gekleed in kanten ondergoed met veel tierelantijntjes en met een dildo op zijn borst, aan de hangbrug van Clifton George geketend gezeten totdat de brandweer hem had bevrijd. Beide grappen waren door Michael verzonnen.

‘Typisch Mark,’ zei Pete. ‘Vuile mazzelaar. Hij heeft dit georganiseerd en vervolgens is hij er verdomme niet bij.’

‘Hij komt nog. Hij wacht op ons in de volgende pub, hij weet waar we heen gaan.’

‘O, ja?’

‘Hij heeft gebeld. Hij is onderweg.’

‘Zat vast in de mist, in Leeds. Geweldig!’ zei Robbo.

‘Hij zal in de Royal Oak zijn tegen de tijd dat wij aankomen.’

‘De mazzelpik. Heeft natuurlijk weer het zware werk overgeslagen,’ zei Luke.

‘Maar ook de lol,’ wees Pete hem terecht.

‘Is dit lol?’ zei Luke. ‘Midden in een drassig bos staan in de stromende regen? Lol? Lieve god, wat zijn jullie treurige figuren. Hij kan verdomme maar beter ons komen helpen Michael er weer uit te halen.’

Ze lichtten de doodskist op, strompelden naar de rand van het graf en lieten hem neerkomen, hard, op de riemen. Ze grinnikten om het doffe ‘Au!’ dat uit de kist opsteeg.

Er volgde een luide klap.

Michael sloeg met zijn vuist op het deksel. ‘Hé! Genoeg!’

Pete, die de walkietalkie in zijn jaszak had gestopt, diepte hem op en zette hem aan. ‘Testing!’ zei hij. ‘Testing!’

‘Grap over!’

‘Relax, Michael,’ zei Pete. ‘Geniet ervan!’

‘Klootzakken! Laat me eruit! Ik moet pissen!’

Pete zette de walkietalkie uit en stopte hem in de zak van zijn waxcoat. ‘Hoe gaat dit in zijn werk?’ vroeg hij.

‘We pakken de riemen op,’ zei Robbo. ‘Een bij iedere hoek.’

Pete nam de walkietalkie weer uit zijn zak en zette hem aan. ‘We maken hier een tape van, Michael!’ Toen zette hij hem opnieuw uit.

Ze lachten alle vier. Toen pakten ze ieder het uiteinde van een riem vast en spanden die aan.

‘Een... twee... drie!’ telde Robbo.

‘Dit is verdomd zwaar,’ zei Luke zwoegend.

Traag, schokkend en slagzij makend als een getroffen schip, zonk de doodskist in het diepe gat. Toen hij de bodem raakte, konden ze hem nog nauwelijks zien in het donker.

Pete hield de zaklamp vast. In de lichtstraal konden ze het ademhalingspijpje zien dat slap uit het gaatje hing dat in het deksel was uitgespaard.

Robbo pakte de walkietalkie. ‘Hé, Michael, je lul hangt eruit. Wat vind je van het tijdschrift?’

‘Oké, einde grap! Laat me eruit!’

‘Wij gaan naar een nachtclub met paaldanseressen. Wat jammer dat je niet mee kunt gaan!’ Robbo zette het apparaat uit voor Michael kon antwoorden. Hij stopte het in zijn zak, raapte een spade op en begon aarde over de rand van het graf te kieperen. Hij brulde van het lachen toen die op het deksel van de doodskist roffelde.

Met een luide kreet pakte Pete een andere spade op en hij deed mee. Samen werkten ze een poosje voort tot nog maar enkele plekjes van de doodskist door de aarde heen te zien waren. Toen bedekten ze die ook. Ze werkten voort en de drank maakte hen uitzinnig; in een soort razernij gooiden ze ongeveer een halve meter aarde op het deksel van de kist. Het pijpje stak er nog nauwelijks bovenuit.

‘Hé!’ zei Luke. ‘Hé! Hou op! Hoe meer aarde jullie erin gooien, hoe meer we er over twee uur weer uit moeten halen!’

‘Het is een graf,’ zei Robbo. ‘En dit moet je met een graf doen. Je bedekt de kist!’

Luke nam hem zijn spade af. ‘Genoeg!’ zei hij resoluut. ‘Ik wil de avond doorbrengen met drinken, niet met graven, verdomme. Oké?’

Robbo knikte. Hij wilde de andere leden van de groep nooit dwarszitten. Pete, die hevig zweette, gooide zijn schop neer. ‘Ik denk niet dat ik dit als werk wil,’ zei hij.

Ze trokken de golfplaat over het graf heen en stonden een poosje zwijgend toe te kijken. De regen tikte op het metaal.

‘Oké,’ zei Pete. ‘We smeren ’m.’

Luke stak zijn handen in zijn jaszakken en weifelde. ‘Zouden we dit nu wel doen?’

‘We waren het erover eens dat we hem een lesje zouden leren,’ zei Robbo.

‘Stel dat hij in zijn braaksel stikt, of iets van dien aard?’

‘Dat gebeurt niet. Zo dronken is hij ook weer niet,’ zei Josh. ‘Kom op, we gaan.’

Josh stapte achter in de bestelwagen en Luke sloot de deuren. Pete, Luke en Robbo wurmden zich op de voorbank en Robbo startte de motor. Ze reden een paar honderd meter langs het

karrenspoor terug en draaiden rechtsaf, de hoofdweg op.

Toen zette hij de walkietalkie aan. ‘Hoe is het met je, Michael?’

‘Hoor eens, jongens, ik vind dit geen leuke grap.’

‘Echt niet?’ zei Robbo. ‘Wij anders wel!’

Luke pakte de radio over. ‘Dit is wat je zoete wraak noemt, Michael!’

Ze brulden alle vier van het lachen. Nu was Josh aan de beurt. ‘Hé, Michael, we gaan naar een fantastische club met de prachtigste vrouwen, in hun blote kont, die hun lijf op en neer tegen palen aan schurken. Je zult wel heel boos zijn dat je dit moet missen!’

Michaels gebrabbel klonk een klein beetje klagerig. ‘Mag dit nu ophouden, alsjeblieft? Ik vind het echt niet leuk.’

Door de voorruit zag Robbo dat er vóór hen wegwerkzaamheden waren, waarvan het begin werd aangegeven door een verkeerslicht dat op groen stond. Hij gaf gas.

Luke riep over de schouder van Josh. ‘Hé, Michael, relax. Over een paar uurtjes zijn we terug!’

‘Wat bedoel je, een paar uurtjes?’

Het licht sprong op rood. Er was niet genoeg tijd meer om te stoppen. Robbo gaf plankgas en schoot er voorbij. ‘Geef hier dat ding,’ zei hij en hij graaide naar de walkietalkie terwijl hij met één hand op het stuur door een lange bocht ging. Hij keek naar de stemmige gloed van het dashboard en drukte op de spreekknop.

‘Hé, Michael...’

‘ROBBO!’ schreeuwde Luke.

Koplampen voor hen, die recht op hen afkwamen.

Die hen verblindden.

Het getoeter van een claxon, een diepe, zware bromtoon. Mee-dogenloos.

‘ROBBBBBBBBBOOOOOO!’ krijste Luke.

In paniek trapte Robbo op het rempedaal en liet de walkietalkie vallen. Het stuur zwalkte in zijn handen terwijl hij wanhopig naar een uitwijkmogelijkheid zocht. Rechts bomen, links een vangrail. En koplampen die op de voorruit afkwamen en zijn

ogen verblindden, die op hem afkwamen uit de stortregen, als een trein.

2

Michael, die duizelde, hoorde geroep en toen een harde bons alsof iemand de walkietalkie had laten vallen.

Toen was het stil.

Hij drukte op de knop. ‘Hallo?’

Hij hoorde alleen geruis.

‘Hallo? Hé, jongens!’

Hij richtte zijn blik op de radio. Het was een plomp ding in een hard zwart plastic omhulsel, met een korte en een langere antenne en de naam Motorola op het spreekroostertje. Het had een aan-uitknop, een volumeknop, een kanaalkiezer en een groen lichtje zo groot als een speldenknop dat helder brandde. Toen staarde hij naar het witte satijn op een paar centimeter van zijn ogen af en vocht tegen de opkomende paniek. Zijn ademhaling ging steeds sneller. Hij moest nodig plassen, erg nodig eigenlijk.

Waar was hij, verdomme? Waar waren Josh, Luke, Pete, Robbo? Stonden ze om hem heen te grijnzen? Waren de klootzakken werkelijk naar een club gegaan?

Toen begon de alcohol weer te werken en zijn paniek nam af. Zijn gedachten werden loodzwaar, verward. Zijn ogen vielen dicht en bijna had de slaap hem te pakken.

Hij deed zijn ogen weer open en zag een waas van satijn toen een golf van misselijkheid plotseling in hem opwelde, hem in de lucht tilde en weer liet neerkomen. Op en neer. Op en neer. Hij slikte, sloot zijn ogen opnieuw, draaierig, voelde dat de doods-kist begon te drijven, heen en weer zwaaide, zwalkte. De behoefte om te plassen verdween. Opeens was de misselijkheid minder erg. Het was knus, hierbinnen. Hij dreef. Alsof hij in een groot bed lag!

Zijn ogen gingen dicht en als een blok viel hij in slaap.

3

Roy Grace zat in het donker in zijn avondse Alfa Romeo. Hij stond stil in de spits. De regen kletterde op het dak en zijn vingers trommelden op het stuur. De cd van Dido hoorde hij nauwelijks. Hij voelde zich gespannen. Ongeduldig. Somber.

Hij voelde zich ellendig.

De volgende dag moest hij opnieuw voor de rechter verschijnen, en hij wist dat hij in de problemen zat.

Hij nam een teug uit de fles Evian, schroefde de dop erop en duwde de fles terug in het opbergvak van het portier. 'Kom op, kom op, zeg!' zei hij, terwijl zijn vingers opnieuw trommelden, harder nu. Hij was al veertig minuten te laat voor zijn afspraak. Hij haatte het om te laat te komen, hij had het altijd al een teken van onbeschoftheid gevonden. Alsof je daarmee wilde zeggen: mijn tijd is belangrijker dan de jouwe, ik kan jou dus laten wachten...

Als hij zijn kantoor een minuut eerder had verlaten, zou hij niet te laat zijn geweest. Dan zou iemand anders de telefoon hebben opgenomen, en zou de ramkraak op een juwelierszaak in Brighton, door twee boeven die Joost weet wat geslikt of gesnoven hadden, het probleem van een collega zijn geweest, niet het zijne. Het was slechts één van de risico's van het vak als je bij de politie zat, schurken waren heus niet zo hoffelijk dat ze rekening hielden met kantooruren.

Hij zou niet uit mogen gaan die avond, wist hij. Hij had thuis moeten blijven, zich voorbereiden op de volgende dag. Hij rukte de fles opnieuw uit het vak en dronk nog meer water. Zijn mond was droog, kurkdroog van de dorst. Loden vlinders fladderden rond in zijn buik.

In de afgelopen jaren hadden zijn vrienden hem een stuk of wat blind dates opgedrongen, en iedere keer was hij op van de zenuwen geweest voor hij nog maar gearriveerd was. Dit keer was hij

nog veel zenuwachtiger dan anders omdat hij niet de kans had gezien te douchen en zich om te kleden, zodat hij zich ongemakkelijk voelde over zijn uiterlijk. Hij had zorgvuldig gepland welke kleren hij zou aantrekken, maar door dat tuig was dat allemaal voor niets geweest.

Een van hen had met een geweer, waarvan de loop was afgezaagd, op een politieman geschoten die geen dienst had maar die toevallig dicht bij de juwelierszaak was gekomen, gelukkig net niet te dicht. Roy had vaker dan hem lief was de gevolgen gezien van een kaliber 12 dat van dichtbij op een mens werd afgevuurd. Het kon een ledemaat afrukken of een gat zo groot als een voetbal in een borst slaan. De politieman, een rechercheur die Bill Green heette en die Grace kende – ze hadden een paar keer in hetzelfde rugbyteam gespeeld – was vanaf ongeveer tien meter beschoten. Op die afstand konden de hagelkorreltjes misschien een konijn of een fazant neerleggen, maar geen kleerkast van vijftien kilo in een leren jack. Green had relatief geluk gehad, zijn jack had zijn lichaam beschermd maar verschillende hagelkorrels hadden zich in zijn gezicht genesteld, waarvan een in zijn linkeroog.

Tegen de tijd dat Grace ter plaatse kwam waren de punkers al in verzekerde bewaring gesteld nadat ze met hun vluchtjeep een botsing hadden veroorzaakt en over de kop waren geslagen. Hij was vast van plan ze te pakken voor poging tot moord, boven op de aanklacht wegens gewapende roofoverval. Hij haatte het dat steeds meer criminelen in het Verenigd Koninkrijk wapens gebruikten, en dus steeds meer politiemensen verplichtten er ook een bij de hand te hebben. In zijn vaders tijd was een gewapende politieman iets ongehoords geweest. Nu hadden de agenten in sommige steden een vuurwapen in hun kofferbak alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Grace was niet wraakzuchtig van aard, maar wat hem betrof mocht iedereen die op een politieagent schoot – of op wie dan ook – opgehangen worden.

Het verkeer zat nog steeds muurvast. Hij keek naar het klokje op het dashboard, naar de stromende regen, opnieuw naar het klokje, naar de rode achterlichten van de wagen voor hem, de

idiot had zijn mistachterlicht aangezet en verblindde hem zowat. Toen keek hij op zijn horloge, in de hoop dat het klokje voorliep. Maar nee. In tien minuten was hij geen meter opgeschoven. En was er ook geen verkeer uit de andere richting gekomen.

Flarden van blauw licht flitsten over zijn achteruitkijkspiegel en zijn zijspiegel. Toen hoorde hij een sirene. Een patrouillewagen scheurde langs hem heen. Toen een ziekenwagen. Nog een patrouillewagen in volle vaart, gevolgd door twee brandweerwagens.

Shit. Er waren wegwerkzaamheden geweest toen hij hier enkele dagen geleden langs was gereden, en hij had gedacht dat dit de reden was voor het oponthoud. Maar nu realiseerde hij zich dat er een ongeval was gebeurd, en de brandweerwagens gaven aan dat het ernstig was.

Nog een brandweerwagen. Gevolgd door opnieuw een ziekenwagen, met de lichten en de sirene op volle kracht. Een takelwagen.

Hij keek opnieuw naar de klok. Kwart over negen. Hij had haar drie kwartier geleden moeten oppikken in Tunbridge Wells, dat nog twintig minuten rijden was zonder deze vertraging.

Terry Miller, een rechercheur van zijn afdeling die net gescheiden was, had hem getrakteerd op sterke verhalen over zijn veroveringen via een paar dating sites op internet en had Grace ertoe aangespoord om zich ook in te schrijven. Roy had zich verzet, maar toen hij spannende e-mails van verschillende vrouwen in zijn mailbox kreeg, kwam hij er tot zijn grote woede achter dat Terry Miller hem stiekem bij een site had ingeschreven die U-Date heette.

Hij wist nog steeds niet wat hem ertoe gebracht had om een van de e-mails te beantwoorden. Eenzaamheid? Nieuwsgierigheid? Lust? Hij wist het niet zeker. De laatste acht jaar was hij doorgekomen door gewoon van dag tot dag te leven. Op sommige dagen probeerde hij te vergeten, op andere voelde hij zich schuldig omdat hij niet aan haar had gedacht.

Sandy.

Nu voelde hij zich opeens schuldig omdat hij dit afspraakje had gemaakt.

Ze zag er fantastisch uit, althans op de foto. En hij hield ook van haar naam. Claudine. Het klonk Frans en het had iets exotisch. Een echte spetter! Honingblond haar, een knap maar ernstig gezicht, een strakke blouse die een vervaarlijke buste verried, zittend op de rand van een bed met haar minirok hoog genoeg opgeschoven om te onthullen dat ze jarretelles met kant droeg en misschien wel geen slipje.

Ze hadden maar één telefoongesprek gehad, en ze had hem praktisch via de lijn verleid. De bos bloemen die hij bij een tankstation had gekocht, lag op de passagiersstoel naast hem. Rode rozen, afgezaagd, wist hij, maar hij was dan ook een ouderwetse romanticus. Men had gelijk, het leven gaat door, ook voor hem op de een of andere manier. Zijn afspraken van de afgelopen acht jaar waren op één hand te tellen. Hij kon gewoon niet geloven dat er misschien ergens nog een Ware Jakoba rondliep. Dat iemand ooit aan Sandy zou kunnen tippen.

Misschien zou dat gevoel vanavond veranderen?

Claudine Lamont. Mooie naam, mooie stem.

Zet verdomme dat mistachterlicht uit!

Hij rook de zoete geur van de rozen. Hoopte dat hij zelf ook lekker rook.

Bij het gedempte licht van het dashboard en de achterlichten van de wagen voor hem keek hij in de spiegel, zonder zeker te weten wat hij verwachtte te zien. Treurigheid staarde hem aan.

Je moet de draad weer oppakken.

Hij dronk nog wat water. Ja zeker.

Over twee maanden werd hij negenendertig. Over twee maanden doemde ook een andere verjaardag op. Op 26 juli zou het negen jaar geleden zijn dat Sandy verdwenen was. In rook opgegaan. Op zijn dertigste verjaardag. Geen briefje. Al haar spullen nog in het huis. Behalve haar handtas.

Na zeven jaar kon je iemand wettelijk dood laten verklaren. Zijn moeder in haar ziekbed, slechts enkele dagen voor ze aan kanker

zou overlijden, zijn zus, zijn beste vrienden, zijn psychiater, iedereen zei hem dat hij dat moest doen.

Geen sprake van.

John Lennon had ooit gezegd: ‘Het leven is iets wat je overkomt terwijl je bezig bent andere plannen te maken.’ Het was verdomme nog waar ook.

Rond zijn zesendertigste, zo had hij altijd gedacht, zouden Sandy en hij een gezin hebben. Drie kinderen, had hij altijd gedroomd, het liefst twee jongens en een meisje, en zijn weekends zouden opgaan aan allerlei activiteiten met zijn gezin. Vakanties. Naar het strand. Dagtrips naar pretparken. Balspelletjes. Kleine reparaties. 's Avonds helpen met hun huiswerk. Ze in bad doen. Al de vertrouwde dingen die hij met zijn eigen ouders had gedaan.

In plaats daarvan werd hij verteerd door een innerlijke onrust die hem zelden verliet, ook al hield die hem niet uit zijn slaap. Leefde ze nog of was ze dood? Hij had acht jaar en tien maanden doorgebracht om dat te achterhalen en was geen stap dichterbij de waarheid gekomen.

Buiten zijn werk was zijn leven een leegte. Hij was niet in staat geweest weer een relatie aan te knopen, of had het niet gewild. Ieder afspraakje was op een totale mislukking uitgelopen. Soms had het geleken alsof zijn goudvis Marlon zijn enige trouwe levensgezel was. Hij had de vis gewonnen in een schietkraam op de kermis, negen jaar geleden, en het beest had alle metgezellen die hij hem wilde geven opgegeten. Marlon was een kribbig, on sociaal wezen. Waarschijnlijk was dat de reden waarom ze het zo goed met elkaar konden vinden, had Roy bedacht. Ze waren gelijkgestemden.

Soms wenste hij dat hij geen politieman was, dat hij een minder veeleisende baan zou hebben die hij om vijf uur achter zich kon laten, om naar de pub en naar huis te gaan, om met zijn voeten omhoog voor de televisie te hangen. Een normaal leven. Maar hij kon er niets aan doen. Er was een soort koppigheid of een determinerend gen – of een hele tros genen, in hem en in zijn vader voor hem – die maakten dat hij jagend op feiten, zoe-

kend naar de waarheid door het leven ging. Die genen hadden ervoor gezorgd dat hij snel was opgeklommen, en relatief vroeg bevorderd was tot inspecteur. Maar ze hadden hem geen gemoedsrust gebracht.

Zijn gezicht in de spiegel staarde naar hem terug. Grace trok een scheef gezicht naar zijn spiegelbeeld, naar zijn opgeschoren haar dat weinig meer was dan een lichte dons, naar zijn neus, geplet en geknikt door een vechtpartijtje dat hij verloren had en die hem het uiterlijk gaf van een voormalige beroepsbokser.

Tijdens hun eerste afspraakje had Sandy gezegd dat hij de ogen van Paul Newman had. Hij had dat erg prettig gevonden. Het was een van de miljoenen redenen waarom hij dol was op haar. Het feit dat ze onvoorwaardelijk hield van alles in hem en aan hem.

Roy Grace wist dat hij fysiek niet erg indrukwekkend was. Met zijn één meter zevenenzeventig stak hij maar vijf centimeter boven de minimumlengte uit die de politie eiste toen hij jaren geleden dienst had genomen. Maar ondanks zijn voorliefde voor sterke drank en het continue gevecht met zijn rookverslaving had hij een krachtige lichaamsbouw ontwikkeld in de politie-sportschool. Hij hield zijn conditie op peil door meer dan dertig kilometer per week te hardlopen en af en toe nog een rugbywedstrijd mee te pikken, meestal als vleugelspeler.

Tien voor halftien.

Verdomme.

Hij wilde echt niet dat het laat werd, vanavond. Daar had hij geen zin in. Dat kon hij zich niet veroorloven. Hij moest in de rechtbank zijn morgen, en rekende op een volledige nachtrust. Alleen al bij de gedachte aan het kruisverhoor dat hem te wachten stond, werd hij onrustig. Een lichtbundel werd plotseling over hem uitgestort en hij hoorde het ratelende kabaal van een helikopter. Even later schoof het licht naar voren en hij zag dat de helikopter ging landen.

Hij toetste een nummer in op zijn mobiel. Er werd vrijwel onmiddellijk opgenomen.

‘Hallo. Met inspecteur Grace. Ik sta vast op de A26, ten zuiden

van Crowborough. Het ziet ernaar uit dat er een ongeluk is gebeurd, kun je me daar iets over vertellen?’

Hij werd doorverbonden met de meldkamer op het hoofdkwartier. Een mannenstem zei: ‘Hallo, inspecteur. Er is een ernstig ongeluk gebeurd. We hebben vernomen dat er doden zijn en mensen die bekneld zitten. De weg zal een hele poos versperd zijn. U kunt het beste omkeren en een andere route nemen.’

Roy Grace bedankte hem en hing op. Hij nam zijn Blackberry uit de zak van zijn overhemd, zocht het nummer van Claudine op en stuurde haar een berichtje.

Vrijwel onmiddellijk stuurde ze hem een berichtje terug. Hij moest zich geen zorgen maken, gewoon zo snel mogelijk komen.

Het maakte haar nog sympathieker in zijn ogen.

En het hielp hem te vergeten wat hem de volgende dag te wachten stond.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:
Doodsimpel
De dood voor ogen
Op dood spoor
Op sterven na dood
Ten dode opgeschreven
Doodskus
Dodemansrit
Schijndood
Doodsklok
Als de dood
Tot in de dood
Dodelijke affaire
Doodsangst

Stand-alone thrillers:
De perfecte moord
Perfectie
Ultiem bewijs
Ik volg jou

Zeventiende druk, eerste in deze uitvoering, juni 2022

Oorspronkelijke titel *Dead Simple*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2005 Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2005, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jacqueline Caenberghs

Omslag De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door Macmillan Publishers / Neil Lang

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6340 1

ISBN e-book 978 90 261 6338 8

ISBN luisterboek 978 90 261 5169 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.